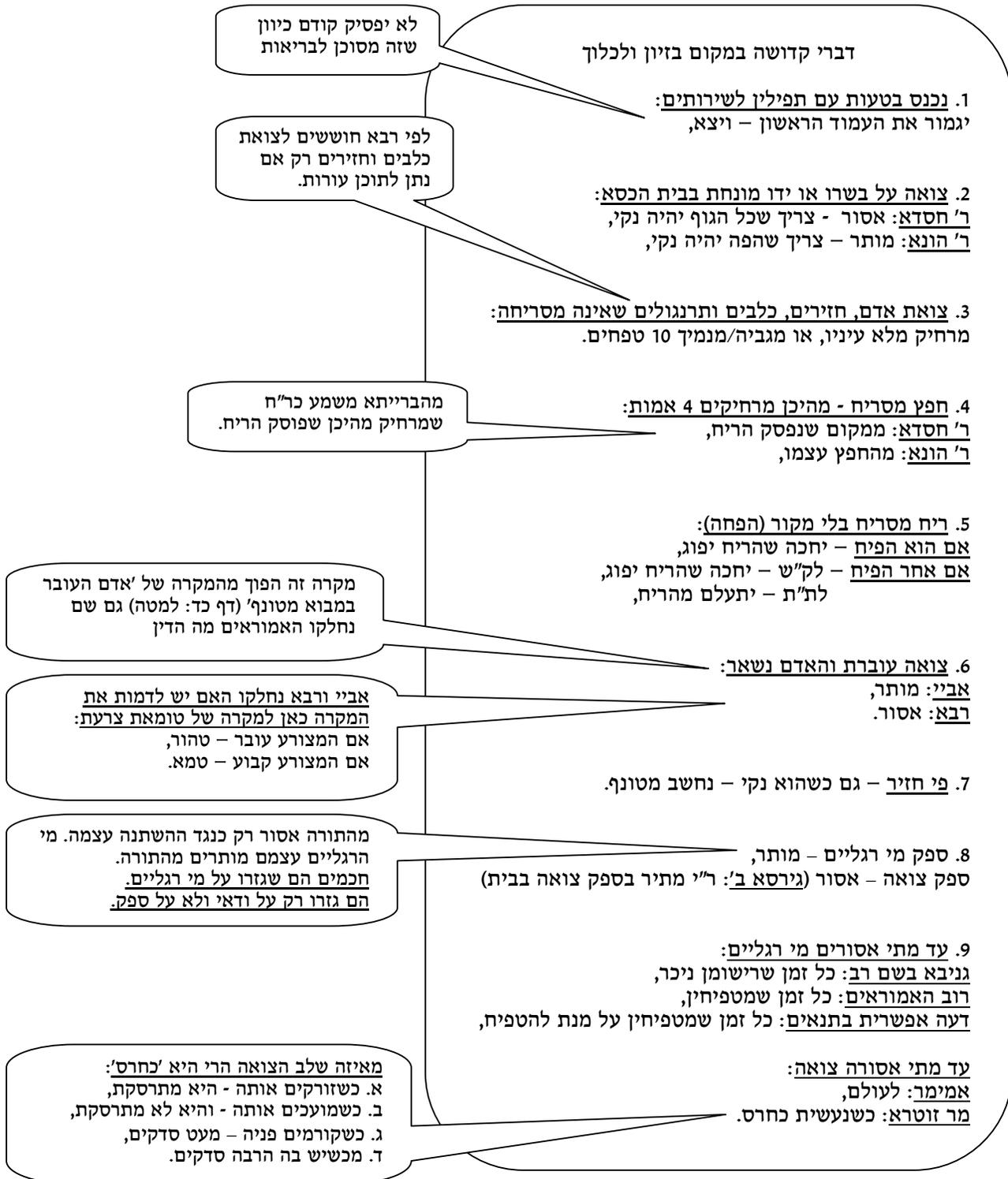

ברכות כה. (ש2 ברחבות) עד כה: (אמצע העמוד, השורה המתחילה ב'רביעיתא')

ביאורי מושגים
 טופח, וטופח על מנת להטפח - משקה מטיבו מתנדף ונעלם לאט לאט. במקומות שונים בש"ס דנו מתי רטיבות נחשבת משקה ומתי לא.
 אחד הקריטריונים הללו הוא 'טופח' - אדם שנוגע בנוזל נרטב, ו'טופח על מנת להטפח' - אדם שנוגע בנוזל נרטב ברמה כזאת שאם יגע בחפץ נוסף הוא ירטיב גם אותו.

לא מונה

ת"ק סבר שאין בעיה - לכן אם מתכסה במים צלולים עד צווארו זה מספיק,

י"א סוברים שיש בעיה - לכן חייב להתכסות במים עכורים.

ערווה

1. אסור שראשו יראה את הערווה

2. התנאים נחלקו האם אסור שליבו יראה את הערווה.

3. מותר שעקבו יראה את הערווה, אסור שעקבו יגע בערווה.

כל זה להלכה, לפני כן מובאת מח' של אב"י ורבא:
לפי ר' זביד - בדין נוגע,,
לפי ר' חנינא בד"א - בדין רואה.

אופי איסור ערווה ואופי איסור טינוף

כאשר הערווה/טינופת מוסתרת מאחורי זכוכית:

ערוה - אסור -> האיסור תלוי בראיה,
טינופת - מותר -> האיסור תלוי במציאות וכאן יש חציצה.

התנאים נחלקו בבריתא מהו השיעור של המים הנדרשים לביטול:

ת"ק: כל שהוא, ר' זכאי: רביעית.

ר' נחמן: המח' היא רק אם מוסיף אחרי שהטיל, אם מוסיף לפני כולם מודים שמשפיק כלשהו,

ר' יוסף: המח' היא רק אם מוסיף לפני שהטיל, אם מוסיף אחרי כולם מודים שצריך רביעית,

ביטול צואה ומי רגליים

1. הרוצה לבטל צואה קטנה - יבטלה ברוק עבה,

2. הרוצה לבטל מי רגליים - יוסיף להם מים.

3. מותר לדרוך על גומא שיש בה צואה וכך להתעלם מהצואה,

מר בנו של רבינא הסתפק מה דין צואה הדבוקה לסנדלו.